

hedspligten i aktieselskabslovens § 160 og årsregnskabslovens § 61 l gælder alene den uberettigede videregivelse af oplysninger.

Efter grundlovens § 47 og statsrevisorlovens § 4, stk. 2, har statsrevisorerne adgang til at afkræve alle, som virker i offentlig tjeneste, de oplysninger og aktstykker, som de anser for fornødne for udførelsen af deres hverv. Bestemmelserne har følgende ordlyd:

»§ 47.

Stk. 2. Folketinget vælger et antal revisorer De kan fordrer sig alle fornødne oplysninger og aktstykker meddelt«

»§ 4.

Stk. 2. Enhver, som virker i offentlig tjeneste, har pligt til at meddele statsrevisorerne de oplysninger og aktstykker, som de anser for fornødne for udøvelsen af deres hverv.«

Retsstillingen i forhold til statsrevisorerne er på den baggrund efter Justitsministeriets opfattelse den, at statsrevisorerne kan kræve alle oplysninger om selskabets forhold forelagt. Oplysningerne kan kræves direkte af vedkommende minister. Denne har, jf. ovenfor under pkt. 1 (side 7), adgang til at indfordre oplysningerne fra selskabet.

Oplysningerne kan også kræves stillet til rådighed af Rigsrevisionen. Rigsrevisor er således efter Justitsministeriets opfattelse efter statsrevisorlovens § 4, stk. 2, forpligtet til at videregive de oplysninger, som han er i besiddelse af som medrevisor, eller som han har fået gennem vedkommende minister. En sådan videregivelse af oplysninger vil ikke være i strid med de tavshedspligtsregler, som gælder for rigsrevisor efter aktieselskabslovens § 160 og årsregnskabslovens § 61 l, jf. princippet i straffelovens § 152 e, 1. led.

B. Statsaktieselskaber, hvor Rigsrevisionen ikke er medrevisor

I forhold til disse selskaber kan der efter Rigsrevisionens opfattelse, jf. beretningen side 35 (notatet, pkt. 10), opstå et problem, såfremt ministeren modsætter sig at udlevere de ønskede oplysninger – eventuelt med henvisning til, at selskabernes forhold er endeligt reguleret i henholdsvis aktieselskabs- og årsregnskabsloven. Rigsrevisionen mener da ikke at kunne komme i besiddelse af de relevante oplysninger og giver i beretningen udtryk for, at forholdet i praksis tænkes løst gennem en aftale mellem Rigsrevisionen og ministeren om retningslinier for Rigsrevisionens videregivelse af oplysninger.

Efter Justitsministeriets opfattelse opstår det nævnte problem ikke. Ministeren kan efter § 12 i rigsrevisorloven ikke modsætte sig at udlevere de ønskede oplysninger med henvisning til selskabslovgivningen. Ministeren har, jf. ovenfor under pkt. 1 og 4A, adgang til alle selskabets oplysninger og vil være forpligtet til at stille disse til rådighed for rigsrevisor og statsrevisorerne, i det omfang det i øvrigt følger af loven om revision af statens regnskaber.

Spørgsmålet er derfor reelt, om det pågældende selskab er omfattet af Rigsrevisionens kompetence.

Justitsministeriet er enig med Rigsrevisionen i, at det i forbindelse med oprettelsen af et statsaktieselskab bør afklares, hvilken kompetence Rigsrevisionen skal have, jf. beretningen, side 36, notatet pkt. 14. Justitsministeriet vil i den forbindelse være indstillet på under den lovtekniske gennemgang af lovforslag at henlede andre ministeriers opmærksomhed på, at Rigsrevisionen, for så vidt angår revisionsspørgsmål, bør inddrages såvel i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget som ved stiftelsen eller indtrædelsen i et selskab. En tilsvarende ordning kunne efter Justitsministeriets opfattelse i givet fald overvejes etableret i Finansministeriet i forbindelse med Budgetdepartementets behandling af aktstykker om oprettelse af statsaktieselskaber. Derimod er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke ved siden heraf behov for ved særlig lov at fastsætte, at